

ZVON

BŘEZEN / MARCH
2021

časopis krajské rodiny v New Yorku

www.zvon.info

KVĚTNÁ NEDĚLE
28. BŘEZNA 2021

Máme za sebou jeden rok, dvanáct měsíců zcela vyjímečných událostí. Začalo to nejdříve pomalu se objevujícími zprávami, že někde daleko v Číně se nakazilo velké množství lidí novým druhem viru. Ten se začínal rozšiřovat do dalších částí světa a v březnu minulého roku jsme zažili něco velmi vyjímečného. Angličtina má proto název LOCKDOWN. Dokonce se stalo, že kostely byly uzavřené, což nebylo ani během války. Naivně jsem si myslel, že všemu bude konec po Velikonocích, potom po prázdninách a potom ještě po Vánocích. No jo, člověk se plete. Teď, když už máme tu vakcínu a pomalu se populace “proočkovává”, je naděje, že se situace zlepší. Ale už nebudu říkat nahlas kdy.

Vrátím se však ještě k tomu slovu “lockdown”. Všichni se měli chránit tím, že se měli v co nejmenším měřítku pohybovat venku, aby se nenakazili nebezpečným virem. Čím více byli lidé disciplinovaní, tím účinnější bylo toto nařízení. V některých zemích vsadili na jinou kartu a lidem jaksí moc nenařizovali, nezakazovali chodit ven. Ať se ten virus promísí celou společností, tzv. “herd immunity” a problém bude vyřešen. Ať už tak, nebo onak, virus je stále tady my s tím musíme žít.

Koncem března budeme prožívat z celou církví jedno veliké tajemství. Tajemství Boží lásky, která se vtělila do Ježíše Krista. Na konci svého života nám Ježíš svěřil veliký poklad, abychom tuto radostnou zvěst - totiž že Bůh je v Ježíši stále s námi a obnovil Boží obraz v každém z nás - předali tomuto zmatenému světu. Věří nám i když dobře ví, že i my sami tomu zmatku podléháme. Nejsme jiní než ti ostatní, ale jedna věc nás přece jenom může udělat krásnými lidmi. Je to vědomí Božího obrazu, který každý z nás nosí v sobě. Ten Boží obraz potvrzujeme každou návštěvou kostela, každou modlitbou, každým dobrým skutkem. Nezamykejme ten obraz v sobě, ale povězte to, nebo lépe ukažme to, každému s kým se setkáme...

VE FOREST HILLS
23. ÚNORA 2021
VÁŠ FR. ANTONÍN

příjemnou četbu

BLAHOPŘEJEME

v měsíci březnu oslaví narozeniny: Elen Samek 1. března, Helena Kočicova 1. března, Dennis Sikorjak 2. března, Věra Kolasa 11. března, František Fojtík 17. března, Anna Hnízdova 24. března.

CÍRKEVNÍ OTCOVIA

Sv. Ján Zlatoušty

MV

Dnes si predstavíme jedného z najväčších východných cirkevných otcov - sv. Jána Zlatouštea. Narodil sa okolo roku 349 v Antiochii vo vtedajšej rímskej provincii Sýria (dnešná Antakya v Turecku). Antiochia bola v tom čase veľké a významné mesto. Jeho otec bol vyšším vojenským dôstojníkom, zomrel však krátko po Jánovom narodení. Keď jeho matka ovdovela mala len dvadsať rokov, no viac sa nevydala, všetky sily chcela venovať výchove syna. Chlapec bol veľmi bystrý, vynikal rozhodnosťou a jasnosťou úsudkov. Získal veľmi dobré vzdelanie v literatúre a rečníctve.

Ján dospelieval v dobe, v ktorej bolo zvykom prijímať krst až v dospelosti. Na Veľkú noc v roku 368 bol teda pokrstený. V roku 372, keď mu zomrela aj matka, sa Ján odobral do hôr, aby tam v spoločnosti mníchov a pustovníkov mohol žiť jedine pre Boha. Takto žil šesť rokov. Zvolené miesto a tuhý pôst vyvolali u Jána zdravotné problémy, ktoré ho prinútili k návratu do Antiochie.

V roku 381 prijal diakonské svätenie a v roku 386 sa stal kňazom. Vo svojom pôsobení sa stal významným predovšetkým ako kazateľ a svojim kázaním a výrečnosťou si vyslúžil pomenovanie "Chrysostomus" – v preklade z gréčtiny "Zlatoušty."

Po smrti konštantínopolského patriarchu sa cisár Arkadius rozhodol dosadiť na uvoľnené miesto práve Jána. Hoci on sám nebol

nadšený týmto zámerom, nakoniec súhlasil a v roku 397 prijal biskupské svätenie a stal sa konštantínopolským patriarchom.

Na cisárskom dvore boli zvyknutí na ľahkú dohodu s patriarchom, ale Ján Zlatoústý mal pevné zásady, s ktorými sa pustil do reforiem. Evanjeliové rady začal najprv uplatňovať v patriarchálnom paláci, z ktorého odstránil nepatričný prepych - Ján aj ako patriarcha žil veľmi prísny životom. Drahý nábytok po svojom predchodcovi predal, peniaze rozdal chudobným, vyhýbal sa spoločnosti a zábavám, nikdy neusporadúval hostiny. Usiloval sa pozdvihnúť úroveň kňazov, tak duchovnú, ako aj vzdelanostnú. Napomínal aj cisárovnú Eudoxiu, ktorá bola pyšná, lakomá a utláčala ľud. Časť duchovenstva a bohatých, vrátane cisárovnej, ktorí ťažko niesli zásadovosť patriarchu Jána, všetko využívali proti nemu. Ten neohrozene hovoril o bezbožnej kráľovnej Jezabel aj cudzoložnej Herodiade tak, že sa v nich cisárovná spoznávala. Namiesto pokánia však plánovala odstránenie patriarchu.

(pokračování příště)

fejeton

Kateřiny Koubové

Kamarádka, kterou mám už od dětství, mi na sklonku léta věnovala pár marmelád z plodů své zahrádky na dobu, až se zima zeptá... A teď, zatímco pročítám texty do příštího vydání a tu marmeládu nadepsanou “na palačinky” si míchám do jogurtu, na ni vzpomínám, jak se jí asi dnes v nemocnici daří. Kdysi jsem se vídaly denně, nyní už jen jednou ročně, ale přátelství vytrvalo.

Kdysi, zatímco já si šila první sukni a učila se francouzštinu z učebnice pro samouky, ona měla doma na gauči seřazené pacienty s různě obvázanými tlapkami. Jednou, když jsem přišla na návštěvu, právě brala krev plyšového medvědovi. A tak bylo její směřování jasné. Stala se z ní zdravotní sestra. Jedny ruce a tolik toho v životě mohou udělat. Okopat brambory, posbírat jahody, vyrobit marmeládu, učesat dceři cop... A zachránit život.

O tom se teď hodně mluví a píše - a ti, kdo k tomu mají nejvíce co říct, už ani nemají sílu o tom povídat. Zkrátka “jen” dělají svou práci. Když se jí nyní občas optám, jak se daří, odpovídá jen: “Je to chaos, ale zvládáme to.”

O zachraňování životů mluvil nedávno i pařížský arcibiskup Michel Aupetit s redaktory Radia Vatican. Než odpověděl na kněžské povolání byl totiž lékařem. “Stávalo se, že jsem někomu - jak se hovorově říká - zachránil život. Ve skutečnosti jsem ale život nezachránil, pouze jsem pomohl, aby pacient mohl ještě několik dalších let žít,” uvedl s tím, že z každého takového prodloužení života měl samozřejmě radost. A pak dodal něco, co překreslilo kontury jeho vyprávění: “Jako lékař jsem nemohl život zachránit, protože na konci se stejně objeví smrt. Přejde dříve či později. Nyní mi jako křesťanovi a knězi nejde o to, abych někomu zachraňoval život, ale abych člověku pomáhal vejít do života, do života v hojnosti. Předávám život, který je silnější a větší než ten ohraničený tělesný, v němž se dnes nacházíme, ale který nemá poslední slovo. “Jedny ruce, a tolik toho v životě mohou udělat. Jedno slovo, a kolik může proměnit.

Když člověk chce, Bůh ho dovede k povolání, které mu sedne, je mu šité na míru. A kdyby si předtím onen člověk seděl na uších, Bůh zúročí i to, co se dělo v tu dobu. (převzato z KT 8/2021)

Svědectví mystiků mezi utrpením a zmrtvýchvstáním existuje úzké spojení

Protože je Ježíšovo utrpení i smrt dílem samého Boha, jde zároveň o tajemství, jež svým rozjímáním nelze nikdy beze zbytku proniknout. Můžeme pouze zachytit, či spíše vycítit jeho určité aspekty. V rozjímání o utrpení Božího Syna bychom vždycky měli mít na paměti to, že jeho posledním slovem je zmrtvýchvstání. Mezi utrpením a zmrtvýchvstáním existuje úzké spojení.

Přestože bychom měli vnímat veškerou hrůzu Ježíšova utrpení v jeho historickém rozměru, není jeho fyzický rozměr tím jediným a nejdůležitějším. Při rozjímání Pánova umučení a smrti si musíme neustále připomínat, že toto utrpení snáší vtělený Boží Syn. Zkušenost lidského trápení nám neposkytuje dokonalou možnost proniknout do utrpení Božího Syna. Naše pronikání do Ježíšova utrpení a smrti bude vždy jen zlomkovité, částečné. Podstatu jeho utrpení stanovují především určitá tajemství, jako je mystické utrpení duše, tajemné opuštění Otcem.

Kardinál C. M. Martini říká, že se v Ježíšově utrpení dotýkáme "temné noci" mystického vnitřního zármutku, který prožívali mnozí mystikové a světci. Celým svým životem, z hloubi srdce oddáni Bohu a jeho vůli,

často trpěli vleklou sklíčeností ducha a cítili se naprosto opuštěni Bohem. Ten, kdo ve svém nitru prožívá právě tyto nejbolestnější, očisťující a strašlivé zkušenosti, tvrdí, že na světě neexistuje utrpení, které by bylo možno k tomuto stavu přirovnat. Je to utrpení, které zasahuje to, co je Bohu oddanému člověku nejdražší. Člověk, který se Bohu svěruje s veškerou láskou a oddaností a skládá v něho veškerou svou naději, zároveň zakouší bolestné okamžiky naprosté opuštěnosti, osamělosti a vyprahlosti.

Pokoušíme-li se porozumět této "temné noci" mystiků, můžeme se lépe vcítit do Ježíšovy zkušenosti na kříži, kdy se Pán modlí ke svému Otci: Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?

O velkém holandském misionáři malomocných P. Damiánovi de Veuster čteme v jednom z jeho životopisů: Když roku 1888 nadešel čas Velkého postu, Bůh vložil na misionářova ramena ten nejtěžší kříž. Tehdy již sám onemocněl malomocenstvím a jeho smrtelné údy drásala nelidská bolest. Jenže ta neznamenalala vůbec nic ve srovnání s utrpením, v němž tonula jeho duše. Otec Damián, který měl vždy v jakémkoli utrpení statečné srdce a dovedl si uchovat klid ducha, nyní v posledních týdnech svého života upadl do "temné noci" naprosté pochybnosti. Cítil blížící se smrt. Věděl, že stojí nad hrobem. Utýrán životem někdy již toužil po posledním odpočinku. Ale nyní ho myšlenka na smrt zaplavovala hlubokým strachem a smutkem. Už nezakoušel Boží přítomnost, ačkoli cítil blížící se konec. Žádná modlitba mu nepřinášela úlevu. Celé noci klečel před eucharistickým Pánem, ale nezakoušel tu nejmenší útěchu. Unaven a zlomen se k ránu dovlekl do svého pokoje a nechtěl nikoho vidět. Jednoho dne za ním přicestoval páter Conrad, takřka násilím vnikl do jeho chaty a zastihl ho ve stavu naprosté opuštěnosti.

"Odejdi a nech mě o samotě," křičel ochraptělým hlasem nemocný, když k němu přítel přistoupil.

"Nenechám tě samotného," stál na svém Conrad. "Musíš mě vyslechnout." "Bůh mě opustil, co mi teď může být platný člověk," sténal otec Damián. "Umírám, ale nezasloužím si jít do nebe."

"Ty hloupý chlapče," odvětil přítel. "Tebe tam přijmou za hlaholu trub a víření bubnů. Vždyť jsi celý život obětoval malomocným". Otec Damián jen potřásl hlavou a skryl zraněnou, znetvořenou tvář. Tehdy Conrad otevřel Nový zákon, který si s sebou přinesl, a řekl:

"No tak poslouchej. Teď ti přečtu tvůj rozsudek, který nad tebou Pán Ježíš vynese." A přečetl mu úryvek evangelia svatého Matouše o posledním soudu: "Byl jsem hladový a dal jsi mi najíst, měl jsem žízeň a dal jsi mi napít. Vejdí do mého království." Zdálo se, že ho malomocný kněz vůbec neposlouchá. Po chvíli se zvedl, smutně se na přítele podíval a řekl jakoby s pokornou prosbou: "Odejdi, bratře, mně už nikdo nepomůže" (W. Hünermann)

Po tomto prožitku "temné noci", který trval několik týdnů, poslal Bůh

otci Damiánovi útěchu prostřednictvím Matky Boží Utěšitelky z jeho rodného kraje ze Scherpenheuvel a poté Otec Damián umíral naplněn vnitřním pokojem a důvěrou v Boha.

Ten, kdo prochází takovými nebo podobnými zkušenostmi, může sám hlouběji procítit to, co prožíval Ježíš na kříži. Může procítit i modlitbu Žalmu 22, kterou se modlil sám Ježíš: Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil? Daleko spása má, ač o pomoc volám. Bože můj, volám ve dne, a neodpovídáš, nemohu se ztišit ani v noci.

Utrpení "temné noci" je ve zkušenosti mnoha světců velice často odpovědí na velkorysou oběť duší, které prosí, aby mohly trpět spolu s Ježíšem. H. U. von Balthasar prohlašuje, že v historii mystiky existují případy sebeobětování za někoho druhého. Je to takřka doslovné následování Ježíše, který se z lásky obětoval za nás do krajnosti.

Svatí mohli zakoušet hlubokou opuštěnost od Boha, onu "temnou noc", protože dříve zakoušeli jeho nekonečnou lásku. Jedině ten, kdo žije zcela pro Boha, kdo se ponořil do zkušenosti jeho přítomnosti, kdo alespoň jednou zakusil rozkoš jeho nezištné lásky, ten také ví, co znamená být Stvořitelem opuštěn.

Převzato z knihy Józefa Augustyna: V jeho ranách, kterou vydalo [Karmelitánské nakladatelství](#).

Original Goodness, Not Original Sin

Vynikající kniha „The Universal Christ“ od Richarda Rohra je mimo jiné nádherným vyprávěním o Božím obraze, který každý člověk v sobě nosí. Kniha vyšla v loni také v českém vydání. Bohužel ji ještě nemám. Malou ukázkou z této knihy si můžete přečíst v originále.

The true and essential work of all religion is to help us recognize and recover the divine image in everything. It is to mirror things correctly, deeply, and fully until all things know who they are. A mirror by its nature reflects impartially, equally, effortlessly, spontaneously, and endlessly. It does not produce the image, nor does it filter the image according to its perceptions or preferences. Authentic mirroring can only forth what is already there.

But we can enlarge this idea of mirroring to give us another way to understand our key themes in this book. For example, there is a divine mirror that might be called the very „Mind of Christ.“ The Christ mirror fully knows and loves us from all eternity, and reflects that image back to us from all eternity, and reflects that image back to us. I cannot logically prove this to you, but I do know that people who live inside of this resonance are both happy and healthy. Those who do not resonate and

reciprocate with things around them only grow in loneliness and alienation, and invariably tend toward violence in some form, if only toward themselves.

Do you then also see the lovely significance of John's statement „It is not because you do not know the truth that I write to you, but because you do know it already“ (1 John 1:21)? He is talking about an implanted knowing in each of us - an inner mirror, if you will. Today, many would just call it „consciousness,“ and poets and musicians might call it the „Indwelling Holy Spirit.“ For me, these terms are largely interchangeable, approaching the same theme from different backgrounds and expectations.

In the same letter, John puts it quite directly: „My dear people, we are already the children of God, and what we are to be in the future is still to be revealed, and when it is revealed - all we will know is that we are like God, for we shall finally see God as he really is!“ (3:2). And who is this god that we will finally see? It is somehow Being itself, for God is the one, according to Paul, „in whom we live and move and have our [own] being, as indeed some of your own writers have said 'We are all his children'“ (Acts 17:28).

Our inherent „likeness to God“ depends upon the objective connection given by God equally to all creatures, each of whom carries the divine DNA in a unique way. Owen Barfield called this phenomenon „original participation.“ I would also call it „original blessing“ or „original innocence“ („unwoundedness“).

Whatever you call it, the „image of God“ is absolute and unchanging. There is nothing humans can do to increase or decrease it. And it is not ours to decide who has it or does not have it, which has been most of our problem up to now. It is pure and total gift, given equally to all. But this picture was complicated when the concept of original sin entered the Christian mind.

In this idea-first put forth by Augustine in the fifth century, but never mentioned in the Bible-we emphasized that human beings were born into „sin“ because Adam and Eve „offended God“ by eating from the „tree of the knowledge of good and evil.“ As punishment, God cast them out of the Garden of Eden. This strange concept of original sin does not match the way we usually think of sin, which is normally a matter of personal responsibility and culpability. Yet original sin wasn't something we did at all; it was something that was done to us (passed down from Adam and Eve). So we got off to a bad start.

By contrast, most of the world's great religions start with some sense of primal goodness in their creation stories. The Judeo-Christian tradition beautifully succeeded at this, with the Genesis record telling us that God called creation „good“ five times in Genesis 1:10-22, and even „very good“ in 1:31. The initial metaphor for creation was a garden, which is inherently positive, beautiful, growth-oriented, a place to be „cultivated and cared for“ (2:15), where humans could walk naked and without shame.

Svatý týden 2021

Květná neděle 28. března

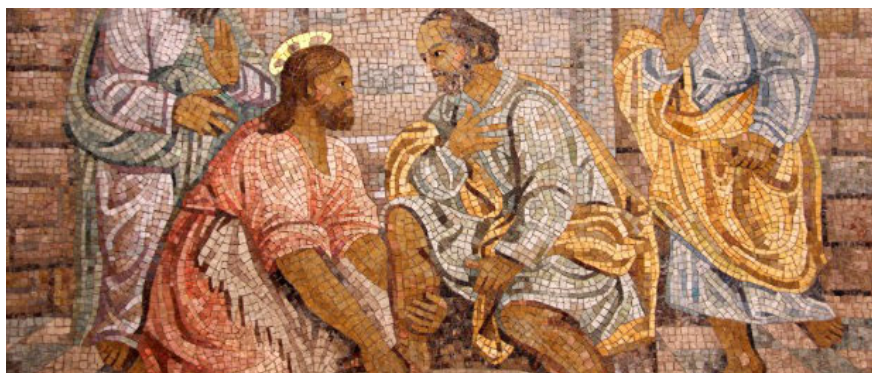
Ježíš slavnostně vjíždí do Jeruzaléma. Lidé jsou nadšení, něco nového začíná, revoluce... Někteří však mají obavy... Co na to Ježíš?

Volali: „Požehnaný král, který přichází ve jménu Hospodinově. Na nebi pokoj a sláva na výsostech!“ Tu mu řekli někteří farizeové ze zástupu: „Mistře, napomeň své učedníky!“ Odpověděl: „Pravím vám, budou-li oni mlčet, bude volat kamení.“ (Lk 19, 38-40)

Zelený čtvrtek 1. dubna

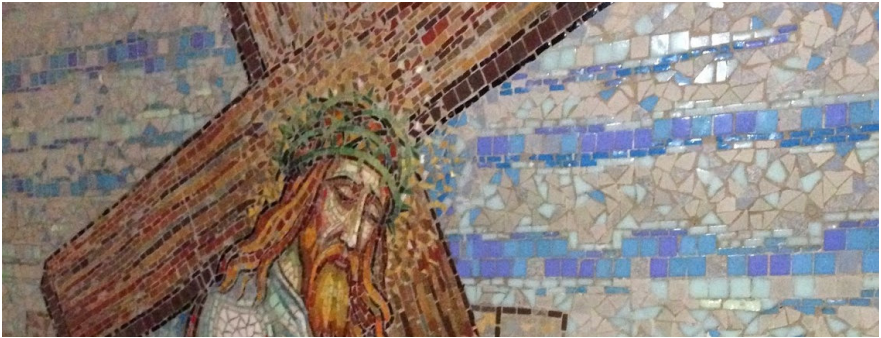
Poslední smlouva Boha s lidmi - eucharistie – mše svatá. Po mši svaté Ježíš všem učedníkům umývá nohy...

Ježíš vstal od stolu a vědom si toho, že mu Otec dal všechno do rukou a že od Boha vyšel a k Bohu odchází, odložil svrchní šat, vzal lněné plátno a přepásal se; pak nalil vodu do umyvadla a začal učedníkům umývat nohy a utírat je plátnem, jímž byl přepásán. (Jan 13, 3-5)

Veký pátek 2. dubna

Odsouzení – cesta s křížem a smrt

Pilát mu řekl: „Nemluvíš se mnou? Nevíš, že mám moc tě propustit, a mám moc tě ukřižovat?“ Ježíš odpověděl: „Neměl bys nade mnou žádnou moc, kdyby ti nebyla dána shůry. Proto ten, kdo mě tobě vydal, má větší vinu.“ (Jan 19, 10-11)

Bílá sobota 3. dubna

Bílá sobota - ticho – nic – konec?

Byl pátek a začínala sobota. Ženy, které přišly s Ježíšem z Galileje, šly za ním; viděly hrob i to, jak bylo tělo pochováno. Potom se vrátily, aby připravily vonné masti a oleje. Ale v sobotu zachovaly podle přikázání sváteční klid. (Lk 23, 54-56)

Velikonoční neděle 4. dubna

Nová epocha lidstva, konečné objevení smyslu života, Bůh se spojil navěky s člověkem....

Osmého dne potom byli učedníci opět uvnitř a Tomáš s nimi. Ač byly dveře zavřeny, Ježíš přišel, postavil se doprostřed a řekl: „Pokoj vám.“ Potom řekl Tomášovi: „Polož svůj prst sem, pohleď na mé ruce a vlož svou ruku do rány v mém boku. Nepochybuji a věř!“ Tomáš mu odpověděl: „Můj Pán a můj Bůh.“ Ježíš mu řekl: „Že jsi mě viděl, věříš. Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili.“ (Jan 20, 26-29)

DĚKUJEME ZA PODPORU ČASOPISU A ČESKÉ MISIE

Pat a Ed Babor, The Brady Family, Ivana Ludvik, Libuse Kralicek, Joseph Prikazsky, Greata Bunza, Julie Conklin, Lilian Kubernat, Dana Sablik, Helena Kocica, Hedvika Kratka, Tonka Habek

ÚMYSLY MŠÍ SVATÝCH V BŘEZNU 2021

datum	úmysl	dárce
2.3.	Za zemřelou Libuši Širokou	Libuše Král
4.3.	Za zemřelého manžela Jiřího Krátkého	Hedvika Krátká
7.3.	Za rodinu Vraštiakovu	man. Vraštiakovi
14.3.	Za + setřenici Dagmar Hofferovou	Libuše Král
21.3.	Za zemřelou Věru Kutilovou	Libuše Králíček
24.3.	Za zemřelého manžela Petra Bunžu	Greta Bunža
27.3.	Za Rev. Antonína Sporera - přítele z dětství	Milada Hanák
28.3.	Za zemřelou Josehpine Orgon	Marta Hnizda
29.3.	Za zemřelou Carol Vonderschmidt	Marta Hnizda

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375
 Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info Slovenská mše sv. každou neděli v 10.15 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <http://www.luxnewyork.net>

Svatopluk Karásek se narodil 18. října 1942 v rodině ministerského úředníka Petra Karáska a Doubravky Karáskové, rozené Černíkové, z jejíž strany měla rodina evangelické kořeny. Po absolvování základní školy v Praze na Smíchově nastoupil na zahraničnickou školu v Děčíně. Po druhém vyloučení přešel na vinařskou školu v Mělníce, kde se zrodilo celoživotní přátelství s Vráťou Brabencem. Poté studoval na Komenského evangelické bohoslovecké fakultě, kam byl i za přispění prof. Hromádky napodruhé přijat. Fakulta se snažila příliš nevybočovat, zato studenti hledali nové cesty zprostředkování víry a organizovali rozličné umělecké akce. O politickou angažovanost se příliš nestaral. Obrat u Svatopluka Karáska nastal až smrtí Jana Palacha a následnou okupací. V roce 1968 nastoupil do svého prvního farařského místa ve Hvozdnici. Vzkvétající sbor však musel po konfliktu s církevním tajemníkem opustit a byl přeložen do Nového Města pod Smrkem. Po opakovaných problémech mu byl nakonec odebrán státní souhlas. S tím se dostavily existenční problémy. Nakonec byl přijat za kastelána hradu Houska, kde prožil s manželkou Stáňou a s dětmi několik krásných let. Přišlo pozvání do undergroundu, jehož společenství až do emigrace již neopustil. Na

Housce se vytvořila jedna z nezávislých komunit. Častými hosty na Housce byli faraři z okruhu Nové orientace, např. Miloš Rejchrt, Alfréd Kocáb či Jan Šimsa. Biblické texty písniček mu nahrazovaly sborová kázání. V roce 1976 se mu to stalo osudným a byl zatčen. Okresní soud v Praze ho společně s Ivanem Martinem Jirousem, Pavlem Zajíčkem a Vratislavem Brabencem za výtržnictví odsoudil k osmi měsícům nepodmíněně. Již před soudem se doma i ve světě rozpoutala vlna solidarity, která na přelomu roku 1976/1977 vykrytalizovala v založení Charty 77, kterou podepsal hned v počáteční vlně v Ječné u Němcových. Začalo tak pro něho období myče oken. Podpis Charty 77 přinášel neustálý tlak ze strany silových složek státního aparátu. Nakonec přijal opakovanou nabídku a v rámci akce Asanace se vystěhoval z republiky. Po peripetiích v rakouském utečeneckém táboře se i s rodinou dostal do Švýcarska, kde byl přijat za zástupce faráře ve sboru v Bonstetten, po pěti letech odešel do velkého sboru v Hönggu. Účastnil se akcí na podporu lidských práv, zahraničních setkání undergroundu, kázal ve Svobodné Evropě i v curyšském Českém sboru Přemysla Pittera. Po listopadu 1989 začal pendlovat mezi Švýcarskem a Československem. V roce 1997 se u Salvátora konala velkolepá instalace. Do života však trpce zasáhla nečekaná událost - náhlé úmrtí manželky. Za svá nejryzejší a nejsvobodnější léta považuje opravdovost žití v období Charty 77. Zemřel 20. prosince 2020. Převzato z www.pametanaroda.cz - zkráceno